

Ὁ λεπτός καὶ διὰ λεπτοτάτου κεντήματος πεποικί-
μένος: Ποίημ.

Καὶ τὰ γλυκά μου ὀνειράτα κ' ἡ ἐλπίδα μου ἡ παρθένα
κάθε χαρᾶς μου, κάθε ἐπιθυμίᾳς
ἀγνάντια 'ς τὰ συντρίμμια σου τ' ἀραχνοκεντημένα
ἐπάγωναν κ' ἐοβήσαν μονομιᾶς.

Συνών. ἀραχνοκέντητος.

ἀραχνοκέντητος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ ἐπιθ. κεντήτος.

Ἀραχνοκεντημένος, δ ἰδ.

ἀραχνομαντήλι τό, ΚΠαλαμ. Βωμ. 75.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀράχνη καὶ μαντήλι.

Μανδήλιον ἀραχνοῦφαντον, λεπτόν: Ποίημ.

Στὸ χορὸ ὅταν κράταες τ' ἀραχνομαντήλι,
κρέμοταν ἡ πλάσι κι ἀπ' τὰ θυγὸ σου χεῖλη.

ἀραχνοπάννι τό, Ἀθῆν. ῥαχνοπάννι Πόντ. ἀρα-
χνόπαννο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀράχνη καὶ παννί.

1) Ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης Κρήτ. Πόντ. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀράχνη 2. 2) Τὸ παννὶ μὲ τὸ ὅποιον ἀφαιροῦνται
τὰ ἀράχνια Ἀθῆν. Πβ. ἀραχνόσκουπα.

ἀραχνόπλεχτος ἐπίθ. ΔΚαμπούρογλ. Νεράιδ. Κάστρ.
57.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ ἐπιθ. πλεχτός.

Ἀραχνοῦφής: Ἀραχνόπλεχτο πέπλο.

ἀραχνόρρωγα ἡ, Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀράχνη καὶ ρῶγα.

Εἶδος ἀράχνης.

ἀραχνος ἐπίθ. Ἀθῆν. Αἴγιν. Ἡπ. Κέρκ. Κρήτ. Παξ.
Πελοπ. (Ἀρκαδ. Βαμβακ. Βασαρ. Δημητσάν. Κόκκιν.
Λακων. Λάστ. Μεσσ. Τριφυλ.) κ.ά. ἀραγνος Πελοπ.
(Ἀνδροῦσ. Βούρβουρ.) ἀρανος Πελοπ. (Βούρβουρ. Μεσσ.)
ἀραχλος Ἀθῆν. Ἡπ. Κωνπλ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Βρέσθ.
Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κορινθ. Κυνοῦρ. Λάστ. Μεγαλόπ.
Παππούλ. Τεγ. Χατζ. κ.ά.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) — ΑΚαρκαβίτσ.
Ζητιᾶν. 169 — Λεξ. Δημητρ. ἀραχλε Τσακων. ἀράχαλος
Λεξ. Δημητρ. ἀραλος Πελοπ. (Βούρβουρ.) ἀραχνος
Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Νάουσ. Σισάν. κ.ά.)
ἀραχλός Ἡπ. Θεσσ. κ.ά. ἀραχνός Ἀνδρ. Ἡπ. ἀραχλός
ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. τοῦ σπιτ. 92 ῥαχνός Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραχνιάζω ὅπως καὶ ἀδειός ἐκ τοῦ
ἀδειάζω κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9
(1912/13) 21 καὶ Ἀκαδ. Ἀναγν. 3,164. Διὰ τὴν φωνητικὴν
ἐξέλιξιν τῶν τύπ. ἀραχνος - ἀραγνος - ἀρανος πβ. τὸ
ὁμοίον δραχμή - δραγμή - δραμή.

1) Ὁ πλήρης ἀραχνίων Ἡπ. Κρήτ.: Ἀσμ.

Καὶ σένα τρώει ἡ μαύρη γῆ καὶ τ' ἀραχνο τὸ χῶμα
(μοιρολ. Καλεῖται ἀραχνο τὸ χῶμα τοῦ τάφου ὡς ἔχον
σχέσιν πρὸς τὸν Ἄδην, ὅστις παριστάνεται ἐν τῇ δημοτικῇ
ποιήσει ὡς πλήρης ἀραχνίων. Πβ. ἀραχνιάζω Α1) Ἡπ.
Συνών. ἀραχνωσμένος (ἰδ. *ἀραχνώων). β) Μεταφ.
ἐρειπωμένος, ἔρημος Κρήτ. 2) Ὁ δύσμορφος, ἄμορφος
καὶ ἐν καταστάσει ἀποσυνθέσεως εὐρισκόμενος, ἐπὶ νεκροῦ
Ἡπ. Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπ. κ.ά.: Ἀσμ.

Κι ἂν μ' εὐρῆς ροδοκόκκινο, σκύψε καὶ φίλησέ με
κι ἂν μ' εὐρῆς μαῦρο κι ἀραχλο, τραῦα καὶ σκέπασέ με
(μοιρολ. Λόγοι νεκροῦ πρὸς τὸν οἰκεῖον) Πελοπ.

Κι ἂν μ' εὐρῆς ἀσπροκόκκινο, σκύψε κι ἀγκάλασέ με,
κι ἂν μ' εὐρῆς μαῦρο κι ἀραχνό, τραῦα καὶ σκέπασέ με
Ἡπ.

Ἄν εἶμι ἄσπρη κ' ἔμουρφη, σκύψι κι φίλησέ με
κι ἂν εἶμι μαύρη κι ἀραχνη, τραῦα κι σκέπασέ με,
τί 'μι μαύρη κι φουβᾶσι, | ἀραχνη κι ἀνατριχιάζεις
(τί = διότι) Σισάν. 3) Ὁ ἐλεεινὸς τὸ σῶμα Μακεδ.
(Βλάστ.) β) Τὸ οὐδ. ἀραχνὸ οὐσ., τὸ σκωληκόβρωτον
πτῶμα Ἡπ. 4) Δυστυχής, ἐλεεινός, οἰκτρός, συνεκφερό-
μενον πολλάκις μετὰ τοῦ συνων. ἐπιθ. μαῦρος πρὸς μεγα-
λύτεραν ἔξαρσιν τῆς σημ. πολλαχ. καὶ Τσακων: Βρέ, κακὸ
ποῦ μ' εὔρε τὴν ἀραχνη! Δημητσάν. Τί νὰ σοῦ κἀνῇ ὁ ἀρα-
χνος! Ἀρκαδ. Ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ ἡ ἀραχνη! Βασαρ. Ἡ μαύρη
κι ἀραχνη, τί πέρασε μὲ 'φτοῦνο τὸ παιδί 'νας Θεὸς τὸ ξέρει!
Ἀνδροῦσ. Τί νὰ κάμω ὁ ἀραχλος! Κυνοῦρ. Βρὲ τὸν ἀραχλο!
Κλουτσίνοχ. Τὴν ἀρανη, τί τραύιξε! Βούρβουρ. Ἀχ, ὁ ἀρα-
λος! αὐτόθ. Ἀρχίνῃσαν τοὺς ἀραχλούς τοὺς κοντσούς 'ς τὸ
ξύλο (ἐκ παραδ.) Ἐρμούπ. Τύχη ἄτιμη καὶ ἀραχλη! ΑΚαρ-
καβίτσ. ἐνθ' ἂν. Ἀφῆσε τὸν ἀράχαλο 'ς τὴν τύχη του Λεξ.
Δημητρ. Ἀραχλὸ σπῖτι (συνεκδοχικῶς ἀντὶ σπῖτι ἀραχλῶν)
ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἂν. || Φρ. Μῶρ' μαύρη, μῶρ' ἀραχλη!
Βούρβουρ. Μαῦρος κι ἀραχνος ἡ ἀραχλος (δυστυχέστατος)
πολλαχ. Μαῦρους κι ἀραχνοὺς Βελβ. Κριμασμένους κι ἀρα-
χλους Θεσσ. Μαῦρος κι ἀραχνός Ἀνδρ. Κουβάνε τζ' ἀραχλε!
Τσακων. Μαύρη κι ἀραχνη μοῖρα! (ὀνομάζεται ἀραχνη καὶ
ἡ μοῖρα συνεκδ.) Λάστ. Μαύρη σου μοῖρα κι ἀραχνη! Λακων.
Μαύρη μοῖρα κι ἀλαλη, μαύρη σου μοῖρα κι ἀραχλη! (ἀρά)
Πελοπ. || Ἀσμ.

Νὰ ἦταν τὸ στήθος μου γγαλὶ νὰ φαίνεται ἡ καρδιά μου
πὼς εἶναι μαύρη καὶ ἀραχνη γιὰ σέ, παρηγοριά μου
Λακων.

ἀραχνός ἐπίθ. Σάμ. — ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 74.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη ὡς καὶ ἀμύγδαλο-ἀμυγδαλός,
λιβάνι-λιβανός, μέλισσα-μελισσός κττ. Περὶ τοῦ
σηματισμοῦ τῶν τοιούτων ἐπιθ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,148.

Ἀραχνοῦφής ἐνθ' ἂν.: Πέπλ' ἀραχνὰ ΜΜαλακάσ. ἐνθ' ἂν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνητος.

ἀραχνόσκουπα ἡ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀράχνη καὶ σκούπα.

Σάρωθρον ἡ μακρὸς κοντὸς φέρων εἰς τὸ ἄκρον περι-
τυλιγμένον παννίον διὰ τοῦ ὁποίου ἀφαιροῦνται τὰ ἀρά-
χνια. Πβ. ἀραχνοπάννι.

ἀραχνοσύννεφο τό, ΚΠαλαμ. Κύκλ. τετραστ. 135.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀράχνη καὶ σύννεφο.

Σύννεφον λεπτὸν καὶ μόλις ὁρατόν: Ποίημ.

Ἐνα γαλάζιο ἀπόκομμα κι ἀπάνου, μόλις τὰ διακρίνεις,
θυγὸ ἀραχνοσύννεφα τὸ χάος μοῦ φέρουν ὅλου τ' οὐρανοῦ.

ἀραχνοδᾶζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀραχνοῦδι.

Πληροῦμαι ἀραχνίων. Συνών. ἀραχνιάζω Α1.

ἀραχνοῦδᾶσμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ῥαχνιδᾶσμαν
Πόντ. ῥαχνοῦδᾶσμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραχνοῦδᾶζω.

Ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνη 2.

ἀραχνούλλα ἡ, κοιν.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀράχνη διὰ τῆς καταλ. -οῦλλα.

Μικρὰ ἀράχνη. Συνών. ἀραχνίτσα 1.

ἀραχνοῦφαίνω ἀμάρτ. ἀραχνοφαίνω ΙΠολέμ. Παλ.
βιολ. 87. Μετοχ. ἀραχνοῦφασμένος ΓΣουρῇ Ἀπαντ. 1,280
ΙΠολέμ. Χειμώνανθ. 149.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ ρ. ὑφαίνω.

Ὑφαίνω τι λεπτοτάτης ὑφῆς ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.



*Εφαίνει κι ἀραχνόφαινε σὲ μετάξινο ὑφάδι,
ἐφαίνει κι ἀραχνόφαινε μὴ προῖκα ζηλευτὴ
ἸΠολέμ. Παλ. βιολ.⁴ ἐνθ' ἄν.

Μετοχ. 1) *Αραχνοῦφης Γ' Σουρῆς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Πηδοῦν καὶ μπαλαρῖνες καμαρωτὲς κι ἀφρᾶτες
μὲ γυμνωμένα πόδια καὶ γυμνωμένες πλάτες,
ἀραχνοῦφασμένα φουστάνια κυματίζουν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχινος. 2) *Ὁ ἀραιὸς τὴν σύστα-
σιν ἸΠολέμ. Χειμῶνανθ.² ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Καὶ συννεφάκι ποῦ καὶ ποῦ ἀραχνοῦφασμένο
ἀπλώνεται κατάλευκο καὶ λεπτοκεντημένο.

ἀραχνοῦφαντος ἐπίθ. ἸΠολέμ. *Αλάβαστρ.² 189
— (Νουμᾶς 10, 379) ἀραχνόφαντος Γ' Επαχτίτ. ἐν Προπυλ.
1,242 ἸΠολέμ. *Αλάβαστρ.³ 38 — Λεξ. Δημητρ.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ ἐπιθ. ὑφαντός.
*Αραχνοῦφης: *Αραχνοῦφαντοπαννί Γ' Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. Λεξ.
Δημητρ. *Αραχνοῦφанта νοικοκυριοῦ στολίδι ἸΠολέμ. ἐνθ' ἄν.
189 Παρθένες ἀνάερες ντυμένες μὲ τ' ἀραχνοῦφанта μαγνάδια
τοὺς τὰ μεταξωτὰ καὶ κατάχρυσα (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) || Ποίημ.

Καὶ μέσα 'ς τ' ἀραχνόφанта μεταξωτὰ σεντόνια
κοιμᾶται κι ὀνειρεύεται χίλιες χιλιάδες χρόνια
ἡ κόρη ἡ ζηλευτὴ . . .
ἸΠολέμ. ἐνθ' ἄν. 38. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχινος.

***ἀραχνώνω**, μετοχ. ἀραχνωσμένος Passow Carm.
popular. 397.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη. Τὸ σ τῆς μετοχ. ἀραχνω-
σμένος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀραχνιασμένος,
δι' ὃ ἰδ. ἀραχνιάζω.

Μετοχ. ὁ πλήρης ἀραχνίων: *Ἄσμ.
Κ' ἐμείνανε κ' οἱ δὴ ξερὲς κ' οἱ δὴ ἀπεθαμένους
κ' ἐπῆγαν καὶ τσ' ἐχώσανε σ' ἀραχνωσμένο χῶμα
(ὀνομάζεται τὸ χῶμα τοῦ τάφου ἀραχνωσμένο ὡς ἔχον
σχέσιν πρὸς τὸν Ἄδην τὸν πλήρη ἀραχνίων. Πβ. ἀρα-
χνιάζω A 1 καὶ ἀραχνος I).

ἀράχτα ἡ, Λέσβ. (Μανταμᾶδ.)
*Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀραχτός < ἀράζω.
Λίθος ὀγκώδης ἡ βράχος: Κάτσι πὰ σὶ μιὰν ἀράχτα νὰ
ξικουραστῇ.

ἀραχτὰ ἐπίρρ. Δ. Κρήτ.
*Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀραχτός < ἀράζω.
Ταχέως, γρήγορα, συνήθως ἐκ τοῦ τρώγοντος: *Εφασ
ἀραχτὰ ἀραχτὰ κ' ἔφνε. Μὴ τρώς ἀραχτὰ, γὰ θὰ σὲ πιάσῃ τὸ
στομάχι σου.

ἀράχτρα ἡ, ἀμάρτ. *ράχτρα Κρήτ.
*Ἐκ τοῦ ρ. ἀράζω.
Αἰξ μὴ στέργουσα τὰ χόρτα, ἀλλ' ὀρμῶσα εἰς ἐσπαρ-
μένα μέρη διὰ νὰ φάγῃ.

ἀρβάλλα ἡ, (I) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι κατὰ τύπ. μεγεθ.
Κινητὴ λαβὴ χαλκίνου λέβητος σχήματος τόξου στηριζο-
μένη εἰς τοὺς ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ὑπάρχοντας κρίκους καὶ
πίπτουσα ἐλευθέρως ἢ ἐπὶ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς.

ἀρβάλλα ἡ, (II) Κορσ. Πελοπ. (Λακων. Μάν. Μεσσ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — ΣΠασαγιάνν. *Αντίλ. 46.
*Ἐκ τοῦ ρ. ἀρβάλλω.

Κρότος, θόρυβος, συνήθως ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς συγ-
κρούσεως ἡ βιαίας μετακινήσεως πραγμάτων ἐνθ' ἄν.:
Κάνω ἀρβάλλα Λακων. || Φρ. *Ἐχει ἀρβάλλες (ἐπὶ κενοῦ
πράγματος, οἶον κασσέλλας κττ., ἐν ᾧ δηλαδὴ μόνον πον-
τικοὶ κροτοῦν) Μάν. || Ποίημ.

*Ὀρμοῦν τὰ βόιδα, κυνηγοῦν τοῖς μελισσῆς *γελάδες
μὲ μουγκριτὰ ἐρωτικὰ, φρονιάσματα καὶ ἀρβάλλες
ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀρβάλλητό, ἀρβάλλ-
λισμα, ἀρβάλλος I.

ἀρβαλλάκι τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ. Μαζαίικ) κ.ά.
ἀρβαλάκ' Θεσσ. (Καρδίτσ.) κ.ά.

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι.
Μικρὰ λαβὴ χαλκίνου σκεύους κινητῇ.

ἀρβαλλεύω Πελοπ. (Λακων. Μάν.)
*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλω.
Παράγω κρότον. Συνών. ἀρβαλλίζω I β.

ἀρβαλλητό τό, Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.
ἀρβαλλητό Κύθηρ.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀρβαλλῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀρβαλλίζω.
*Αρβάλλα (II), ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Αρβαλλητό ποῦ γίνεται!
Τί ἀρβαλλητό ποῦ κάνουνε!

ἀρβάλλι τό, ἀρβάλλιν Κύπρ. ἀρβάλλι Ζάκ. Κεφαλλ.
Πελοπ. (*Αργ. Βούρβουρ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Καλάμ.
Κορινθ. Κυνουρ. Λακεδ. Λακων. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ.
Οἶν. Σουδεν. Τεγ. Τρίκκ. Τριφυλ.) κ.ά. ἀρβάλλ' Εὐβ.
(Στρόπον.) *Ηπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ. *Ακαρναν. *Αρτοτ. Κλών. Λεπεν.) κ.ά.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀρβαλλίζω.
1) Κινητὴ λαβὴ μεταλλίνου σκεύους ἔχουσα σχῆμα
τοξοειδὲς καὶ συνεχόμενη εἰς τὰ ἄκρα πρὸς τοὺς ἀμφοτέ-
ρωθεν τοῦ σκεύους ὑπάρχοντας κρίκους, κινουμένη δὲ
ἐλευθέρως πίπτει ἐπὶ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς αὐτοῦ
παράγουσα κρότον συνήθως ὅταν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον
μεταφέρεται τὸ σκεῦος φορτωμένον πού (ὁ παραγόμενος
κρότος, ἐξ οὗ καὶ ἡ σημ., εἶναι πολὺ συνηθέστερος καὶ
αἰσθητότερος, ὅταν ἀντὶ μιᾶς τοιαύτης λαβῆς ὑπάρχουν
δύο κινηταὶ ὁμοίως ἐκατέρωθεν τοῦ σκεύους, περὶ ὧν ἰδ.
κατωτ.) Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. *Ηπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θεσσ.
(Ζαγορ. κ.ά.) Κεφαλλ. Πελοπ. (*Αργ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ.
Κορινθ. Κυνουρ. Λακων. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Σου-
δεν. Τρικκ. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. *Ακαρναν. *Αρτοτ.
Κλών. Λεπεν.) κ.ά.: Φρ. Πάει ἡ γλῶσσα του σὰν ἀρβάλλι (ἐπὶ
τοῦ πολυλόγου) Βούρβουρ. || *Ἄσμ.

Τῆς νύφης ἀπ' τὴ φύρρα της κι ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ της
πιαστῆκαν τὰ πλεχτίδια της 'ς τοῦ λεβειοῦ τ' ἀρβάλλι
καὶ τὸ λεβέτι ξέγειρε καὶ χύθηκε τὸ γάλα

*Αργ. β) Πληθ., αἱ ἀμφοτέρωθεν μεταλλίνου σκεύους
ἡ κιβωτίου κινηταὶ λαβαὶ Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Πελοπ.
(Βούρβουρ. Καλάμ. Κυνουρ. Λακεδ. Λακων. Μεσσ. Οἶν.
Τεγ. Τριφυλ. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (*Αρτοτ.) κ.ά.: Βροντάει
τὸ χαράνι ἀπὸ τ' ἀρβάλλα ποῦ χτυποῦνε ἀπάνω Λακεδ. Τὸς
φαίνονται πουργαρόριζες τ' ἀρβάλλα τοῦ λεβειοῦ (ἐκ παραδ.)
Βούρβουρ. Λεβέτι μὲ σαράντ' ἀρβάλλα (ἐκ παραδ.) Τεγ. 2)
Κώδων ἐξηρημένος ἐκ τοῦ λαιμοῦ προβάτου Πελοπ.
(Γορτυν.). Συνών. ἀρβάλλος 2. 3) Ξύλον ἐλευθέρως
ἐξηρημένον ἀπὸ τὴν λεγομένην σκαφίδα τοῦ μύλου τὴν
ὑποκειμένην ὀριζοντίως πῶς εἰς τὸ δοχεῖον τὸ περιέχον
τὸν πρὸς ἄλεσιν σῖτον, ὅπερ διὰ τοῦ ἐτέρου ἄκρου στηρί-
ζεται ἐπὶ τῆς μυλόπετρας καὶ μεταδίδει τὴν τρομώδη
κίνησιν εἰς τὴν σκαφίδα, οὕτω δὲ διὰ τοῦ στομίου αὐτῆς
συντελεῖται ἡ ἔκχυσις τοῦ σίτου εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μυλό-
πετρας Πελοπ. (Βούρβουρ. Κυνουρ. κ.ά.) 4) Σιδηροῦς
σύρτης διὰ τοῦ ὁποίου κλείεται ἡ θύρα Πελοπ. (Λακων.
Μάν.): Τὸ ἀρβάλλι τῆς πόρτας Μάν. 5) Μέγα κόσκινον
συνήθως ἐκ διατρήτου λευκοσιδήρου διὰ τοῦ ὁποίου καθα-
ρίζουν τὸν σῖτον καὶ τοὺς ὁμοίους δημητριακοὺς καρποὺς

